

Vse, vse je k vragu šlo,
vse sta pobrala vrag in bog.
Hrvaški punt — rdeči up
ne dá si ukleniti rok.

Zelena čreda in zelena smrt,
o, ti zelenje moje,
vse, kar je mládo, zaneseno s petjem,
vse moje je in tvoje.
Naj se dani, naj zarje rdečijo,
naj gosli godejo in gajde naj ječijo,
naj smrt, ljubezen pobesnita.

Pod to nagnito
kroglo
tli
eksplozija
dinamita.

Živko Jeličič (1920)

KRAVA V mrak hiti vsa pobesnela krava;
za vasjo so tele ji ubili,
v mraku zdrknila mu glava,
mrtvi mesec,
k belim prsim je krvava.

Krava v noč divja,
z rogovi ob drevesa buta,
z gobca pena ji kaplja,
kaplja, kaplja prek mrtvih senc
kot kosmi iz snega.

Nebo rdi.
Krava je nad kamenjem glavó sklonila
in v požgani vasi odrinila pot ognja,
ki z neba visi
kot ruta rdeča.

Krivi parklji so zagrebli v kamen,
 kravi je v očeh zagorel plamen,
 kot cvetovi črni
 v noči zacvetele
 so prestrašene očesne veke.

Po kamenju, skozi gozd
 se kotali izdrto oko,
 to nočno oko, to mrtvo oko,
 v potoku plava, tone, tone v noč
 to kravje oko, široko kot nebo.

Vesna Parun (1922)

DEVIŠTVO Ta topot in ta dim, ki vse bliže prihaja,
 bo stopil v tvoj vrt, odprl speča vrata.
 Sama si v hiši. Kaj mu boš rekla, deklica,
 človeku neznanemu, ki želi si umreti
 na tvojih nagih rokah, kaj mu boš rekla?

Sama si v prazni, neobljudeni hiši,
 ki jo praprotno objema. S tvojega okna
 nebo je zmeraj enako, mило in daljno.
 Utrujeni jezdecji po cestah gredo.

A nekdo si želi umreti na tvojih tihih rokah,
 ki jih opolnoči nihče ni uspaval.
 Nekdo nocoj hrepeni, umirajoč, da objel bi
 tvoj vitki pas in nedotaknjene lase.

Na cesto poglej, poglej za vodó, v široki večer:
 nekdo te skrivaj je klical z obale.
 Vrzi kite preko ramen. In steci
 s srcem odprtim; ne boj se, če trepetaj.
 Teci, pohíti! Ne sprašuj se, kdo hlipa
 in ne kdo sledi po mraku tvoje korake.

Že so odnesli grobarji iz hiše podrte
 svetleče korale in zlate kanarčke.
 Zgodbe so se v tišino zgubile.